

Gyórfi András Ernő

IRÁNY AZ ARARÁT (verses mesejáték részlet...)

A csendet az evezősök kórusa töri meg.

Messze még az Ararát
Hórukk, hórukk, húzd tovább
Szeld, hasítsd a hús habot
Míg nem látod a Napot
Húzd tovább, sötét az ég
Az Ararát messze még.

Messze még az Ararát
Nem hallod a szél dalát
Húzd, míg inad nem szakad
Feszítsd meg az izmokat
Húzd, míg nem lesz kék az ég
Az Ararát messze még.

Az állatok játszadoznak egymással. Megjelenik Babazseb a kenguru, erszényében picinyével. Az állatok körbeállják. Mókuci, Mikimaki lelkesen fogadják őket:

- Jaj de édes! Jaj de aranyos!

Babazseb örömmel fogadja a lelkesedést:

- Nem rég született. Látjátok, hogy milyen kicsi.

Hogy hívják a kicsit? - kérdezik többen.

- Kandikának hívom, mert olyan kíváncsi.

Állandóan kikandikál az erszényemből.

Mókuci, Mikimaki ismételtetik a nevét:

- Kandika, Kandika.

Rikkancs Pupi túlrikácsolja őket:

- Kandika, Kandika.

Babazseb csendre int:

- Maradjatok csendben, akkor majd előbújik!

Ezután Kandikához fordul:

Ne félj, ne félj már kisbabám
Mindenki szeret igazán
Ám, ha valaki bántana
Ne félj, mert megvéd a mama
Dugd ki a fejed, kis butám
Hadd nézzen meg a kapitány!

Kandika kidugja fejét az erszényből és válaszol a mamájának:

Vigyázz rám kérlek anyukám
Erszényed az én házacskám
Itt érzem tested melegét
Ízlelem emlőid tejét

Olyan nagy itt a hangzavar

Most mindenki látni akar
Kicsi vagyok még, védtelen
A világot nem ismerem

Ha majd megnövök, nagy leszek
Téged én is megvédelek
Veled leszek boldog, vidám
Addig vigyázz rám anyukám!

Végre Kandika kimászik az erszényből, anyjával hancúrozik. Az állatok körülállják, biztatják.
- Ügyes vagy Kandika! Bátor vagy Kandika! Gyere, játszál velünk is!

Együtt játszanak, kergetőznek.

MATRÓZ CSIMPI BEMUTATKOZIK

A matrózoknak nem sok dolguk akad a bárkán. A szélcsendben alig haladnak előre. Ám van egy matróz, akinek a kedvét semmi sem tudja elrontani. Nem közönséges matróz ő, hanem egy igazi csimpánz. Matróz Csimpi a becsületes neve. Izeg-mozog és közben be nem áll a szája. Hallgassátok csak!

Csimpánznak születtem én
Éltem erdő rejtekén
Kalandot kerestem talán
Egy nyári nap szép hajnalán

Hajózni szép, hajózni jó
A tengerért élek-halok
Hajózni szép, hajózni jó
De jóból is megárt a sok.

Hajóm suhant könnyedén
Elbújtam fedélzetén
Ám rám talált a kapitány
A hajó most már a hazám.

Hajózni szép, hajózni jó
A tengerért élek-halok
Hajózni szép, hajózni jó
De jóból is megárt a sok.

Kívánom, fújjon a szél
Várjon rám ezer veszély
Megmutatom, hogy mit tudok
A legjobb matróz én vagyok.

Hajózni szép, hajózni jó
A tengerért élek-halok
Hajózni szép, hajózni jó
De jóból is megárt a sok.

Matróz Csimpi ahogy befejezi a bemutatkozást, máris fut, kapaszkodik tovább a kötélén. Meg sem áll az árbockosárig, ahol elidőzik egy ideig. Csupatoll, Matróz Csimpihez fordul:

- Ismertem az ükapádat, a dédapádat, a nagyapádat, az apádat is!

Matróz Csimpi válaszolni akar, amikor megszólal mögötte egy recsegő hang.

- Issssmerrrrtem az ükkkkapádat, a dédapádat...

Csupatollnak torkán akad a szó: ki lehet az a szemtelen, aki így utánozza őt. Hát Rikkancs Pupi, a papagáj. Az állatok nevetnek. Csupatoll éppen rá akar ripakodni, hogy „ismertem az ükapádat...”, de Rikkancs Pupi megelőzi. Nagy hangon megint elkezd a mondókáját:

- Issssmerrrrtem az ükkkkapádat, a dédapádat...

Csupatoll elneveti magát.

- Kár-kár, hogy nem hollónak születél. Akkor szebb lenne a hangod. De el kell ismernem, okos vagy, hogy megtanultad ezt a mondókát. Később talán még hasznát vehetjük a tehetségednek, utánozni valakit néha hasznos dolog lehet.

Csupatoll végre Matróz Csimpihez fordulhat:

- Szóval ismertem az apádat, ő is kitűnő matróz volt. Úgy látom te sem estél a fejedre! Igazán jól mozogsz a köteleken. Látszik, hogy nem voltál testnevelésből felmentve a csimpánzt iskolában! Ezennel kinevezlek a matrózok parancsnokának! Jó szelet kívánok neked és mindnyájunknak! Hát csak igyekezz, szükség van a jó matrózra.

Csupatoll meg sem várta Matróz Csimpi válaszát, úgy érezte, hirtelen nagyon éhes lett.

- Hej, Szakállas Szaniszló! Éhes vagyok, itt az ebédidő! Mit ebédelünk ma?

Szaniszló vakargatja a szakállát. Nagyon fogy az ellátmány, de azért mindenkinek jut valami!

Csupatoll most fordul vissza Matróz Csimpihez:

- Na, újdonsült parancsnokom, mit szeretnél enni?

Matróz Csimpi versben válaszol:

Erdőben élek földön és a fán
Zöldséget, gyümölcsöt gyűjtök óraszám.
Hintám, tornaszerem faág és lián,
A lombkorona az ágyam és tanyám.

Kérditek, mit ennék? Mi a vacsorám?
Kedvenceim az ananász, banán.
Ha éhes vagyok, nem válogatok,
Tudjátok, hogy mindenevő vagyok.

Az állatok éljeneznek. Csupatoll lehüti őket:

- Kedves Csimpi barátom, az álmodozásnak nincs itt az ideje! Amint monddod, mindenevő vagy, most hát érd be egy kis szárított bogyóval. De ha tudsz varázsolni, varázsolj mindenkinek egy kis ananászt!

Szakállas Szaniszló ebédelni hívja az állatokat.

Aranysörény szólal meg:

- Adj először enni a kicsiknek, aztán majd mi is kérjük a fejadagot!

Szaniszló előterjeszti a kínálatot:

Gyertek Mókuci, Mikimaki! Ha mogyoró nincs is, kaptok egy kis szárított szöcskét. Lesi Misi, tudom, te dinnyét szeretnél. Azzal most nem szolgálhatok. De van még egy kis tökmag, az lesz az ebéded.

- Gyertek nagyok! Csupaorr, te választhatsz. Kaphatsz kirántott pálmafát, vagy agyagba mártott faháncsot.

Csupaorr nincs elragadtatva a kínálattól:

- A faháncsot választom.

Szakállas Szaniszló Aranysörényt kínálja:

- Gyere, Aranysörény, ne halogasd az ebédet! Te is választhatsz, bár elég szegényes a választék. Választhatsz őzgerincet hús nélkül, vagy egy kis emberhúst, gerinc nélkül.

Aranysörény beleszimatol a levegőbe, mintha Afrikában lenne:

- Fúj! Nem szívesen eszek emberhúst! Eddig csak olyankor ettem, amikor megtámadott az ember és nem tudtam kitérni a támadás elől. Védtem az életemet és támadtam. Megkóstoltam a húsát, de nem ízlett.

Sokszor úgy viselkedik az ember, mintha megháborodott volna az elméje. Ész nélkül, csak úgy károkozásból vadásza az állatokat, az a mániája. Vajon miért szeretik jobban a döglött oroszlánt, min az élő? Hát nem szebb egy ilyen szép koronás fej, mint az enyém, élve, mint halva? (Aranysörény kihúzza magát, feltartja a fejét, mintha modellt állna. Igazán szép, királyi állat benyomását kelti.) Hát nekik nem! Törbe csalják, megölik az állatot, kitömik a bőrét és azt bámulják. Mondom, az emberek elveszítették a józan eszüket, ölik egymást, ölik az állatokat.

Szóval nem szeretem az emberhúst. Túl édes nekem. Add a tigrisnek, ő szereti. Én pedig kérem az őzgerincet! És mondd, Szaniszló, te mit ebédelsz?

Szaniszló szerénykedik:

- Én savanyú káposztát eszem sárgaréppával. Tudod, szükségem van a vitaminokra, nehogy eltompuljon az agyam. Nagyon észnél kellennem, hogy be tudjam osztani az ennivalót. *Messze van még az Ararát!*

(Ebéd után csend lett, az állatok lustálkodnak)